

นวนิยายไทย

เพียงแต่นั้น • วัดตรา

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๑๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วัดตรา.

เพียงแต่นั้น.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๒๘๓ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-661-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุทธิธรรมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

วัดตรา

นวนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจมาจากหลายๆ แหล่ง และเป็นแรงบันดาลใจที่มีความละเอียดอ่อนพอสมควร เพราะบางเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นจริงในชีวิตคนแวดล้อม บางเหตุการณ์ก็คือจินตนาการที่ทำให้สอดคล้องกับข้อมูลจริง ดังนั้นกว่าที่ผู้เขียนจะร้อยเรียง หลอมรวมเป็นเรื่องเดียวกันได้ ต้องตัดใจ ตัดข้อมูล ตัดเหตุการณ์ต่างๆ ทิ้งไปบ้างพอสมควร

ผู้เขียนได้ตระหนักว่าในบางช่วงชีวิตของคนเรานั้น บางคนพบกับจุดเปลี่ยนหลายครั้ง บางคนมีสิทธิ์มีโอกาสที่จะได้เลือก แต่มีคนไม่น้อยที่ไม่มีโอกาสเลือก จำต้องกระโจนลงไปสู่ชะตากรรม เผชิญกับวิบากไปจนกว่าจะหมดเวรสิ้นกรรม ชีวิตจึงดีขึ้น ที่ไม่หนักหนาก็เป็นแค่ช่วงเวลาหนึ่งของชีวิตเท่านั้น...แต่บางคนต้องตระกล่าวลากไปทั้งชีวิต

‘เพียงแต่วันนั้น’ คือชื่อเรื่องที่ผมคิดขึ้นมาเพราะได้ฟังเพลงดังในอดีต และเป็นเพลงที่มีความหลังน่าประทับใจ คือเพื่อนสนิทคนหนึ่งเมื่อครั้งเป็นนักศึกษา เธอมีโอกาสได้ไปเล่นมิวสิกวิดีโอเพลงนี้ ผู้เขียนและเพื่อนๆ รวมถึง “เพื่อนชายคนพิเศษ” ของเธอคนนี้ ก็ตามไปดู แล้วเส้นทางรักของหนุ่มสาวคู่นี้ก็ทำให้จินตนาการของผู้เขียนเริ่มบรรเจิดก่อเกิดเป็นจินตนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา

หากนวนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านได้หวนรำลึกถึง ‘เพียงแต่วันนั้น’ ของตนเองแล้วทำให้มีความสุข ผู้เขียนก็ยินดีที่ทุกท่านได้อิ่มเอมใจกับ ‘เพียงแต่วันนั้น’ ของตนเอง

เพียงแต่นั้น

วัดตรา

แม้ยามนี้จะอยู่ในช่วงปลายฤดูหนาวก้าวเข้าสู่ต้นฤดูคิมหันต์ แต่อากาศยามเช้าที่บ้านคลองสมโภชน์ ในช่วงก่อนตีสี่ก็กลับอบอ้าวราวกับฟ้าที่เป็นสีนิลจะอุ้มฝนไว้ต่อไปไม่ไหว

ตึกแถวสามชั้นที่ปลูกติดกันสามคูหาในเนื้อที่กว่าร้อยตารางวา นั้นห้องกลางเป็นร้านขายหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารและหนังสือเล่มอีกหลากหลาย ปกติวินเจ้าของร้านจะต้องเปิดประตูรับหนังสือพิมพ์รายวันที่มีรถจากในตัวจังหวัดมาส่งตอนตีสี่เกือบทุกวัน ระยะทางไม่ถึงยี่สิบกิโลเมตรจากในเมืองมาถึงหมู่บ้านใหญ่แห่งนี้ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาที

แต่เมื่อคืนนี้เขาโทรศัพท์ไปสั่งจตร้านค้าส่งและแขวนป้ายปิดร้านตลอดสัปดาห์ไว้แล้ว

หนุ่มใหญ่วัย ๕๕ สะพายเป้ใบใหญ่ออกจากห้องนอนซึ่งอยู่บนชั้นสาม ลงมาเปิดประตูร้านกว้างแค่พอให้แทรกตัวออกมาได้

แม้วัยล่วงเลยมาขนาดนี้ แต่ด้วยรูปร่างสูงโปร่ง และการรักษากายใจอย่างสม่ำเสมอ ทำให้กาลเวลาไม่อาจเปลี่ยนสภาพเขาให้อ้วน พุงพลุ้ยเหมือนอีกหลายคนในวัยเดียวกันได้ ความเป็นคนจิตใจดี รักสงบ และอยู่ในศีลในธรรม ส่งผลให้การดำเนินชีวิตประจำวันไปได้ด้วยดี เว้นเสียแต่แววตาหม่นเศร้าเท่านั้น ที่คนใกล้ชิดจะสังเกตเห็นอยู่บ่อยครั้ง

เสียงเปิดประตูเหล็ก และแสงไฟหน้าร้านที่สาดส่องเข้าไปที่ตึกแถวห้องริมสุด ทำให้เห็นพวักหนานชายที่เขาสนิทสนมมาทำอายุของชายหนุ่มที่กำลังจะเปิดประตู รีบลากประตูเหล็กออกกว้าง และก้าวออกมามองอาของเขา

“อ้าว อาวินจะไปไหนแต่เช้า นึกว่าอาจะมาเปิดร้านรอรับหนังสือพิมพ์ซะอีก”

“อาจจะไปชุมพร ว่าจะออกไปถนนใหญ่รอรถที่ล่องใต้ คั่นไหนมากก็ไป”

“หือ...ชุมพรหรือครับ...ไปบ้านใคร บ้านเพื่อนอาหรือผมรู้จักหรือเปล่า แล้วนี่จะออกไปยังไง ตีสี่มอเตอร์ไซค์วินยังไม่วิ่งรับคนเลยนะอา”

“แกไม่รู้จักหรือมั้ง” คำตอบเนือยๆ นั้นเหมือนจะไม่เต็มใจ

“แต่น่าจะเป็นเพื่อนคนสำคัญนะ อาถึงได้ยอมออกจากบ้านแต่เช้ามีดแบบนี้ การเดินทางก็ใช้เวลาตั้งหลายชั่วโมง” เพราะนพวัฒน์รู้ว่าอาของเขา ถ้าไม่จำเป็นจะไม่ออกจากหมู่บ้านไปไหนไกลๆ ยกเว้นในงานเกี่ยวกับอาชีพนักเขียนที่เขาจะต้องไปปีละสองหรือสามครั้ง คืองานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ เดือนเมษายน และงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติเดือนตุลาคมของทุกปี หรือไปเซ็นสัญญาขายลิขสิทธิ์กับประพันธ์ให้กับสถานีโทรทัศน์

“แล้วแกจะไปไหนแต่มีดแบบนี้” น้ำเสียงเนิบช้านั้นไม่ได้คาดคิด ขณะเดียวกันมือก็ลากประตูมาชิดกันก่อนจะลั่นกุญแจ

นพวัฒน์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไม่ตอบคำถาม หนุ่มใหญ่หันมามองหน้าชาย หนุ่มรูปร่างสูงพ่องๆ กับเขา ส่วนความหนาแน่น ผู้เป็นหลานมีมากกว่า แม่เพิ่งจะวัย ๓๔ อย่าง ๓๕ เท่านั้น

“ถามก็ไม่ตอบ ยิ้มอยู่นั่นแหละ จะเข้ากรุงเทพฯ หรือไงตั้งแต่เช้ามีดขนาดนี้”

“อ้อ ก็ว่าจะไปเลือกกุหลาบที่สวนลุงโพงเพื่อนพ่อนะ”

“แกจำไม่ได้หรือว่าตอนเด็กๆ แกก็ไปคลุกคลีอยู่ไร่กุหลาบของพ่อแม่ แกที่เมืองเหนือตั้งหลายปี เขาตัดกุหลาบกันตอนไหน จำไม่ได้หรือไง”

“โหย...อาวิน มันก็ไม่ใช่แค่ตัดดอกกุหลาบนะครับ แต่ผมบอกลุงโพงให้จัดต้นกุหลาบหลากสีไว้สามสิบต้น”

“โอ้โฮ สามสิบต้น แกจะไปทำไร่กุหลาบหรือ”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงครับอา...อืม...เอางี้ผมไปส่งอาที่ปากทางหน้าหมู่บ้านก่อน แล้ว...ผมค่อยกลับมาที่สวนกุหลาบของลุงโพงละกัน”

“ก็...ดี...ฝนทำท่าจะตกนะนี่...โลกทุกวันนี้มันอยู่ยากละนะ ฤดูกาลมันผันแปรไปจนหาความแน่นอนอะไรไม่ได้เลย เมื่อก่อนเดือนกุมภาพันธ์กำลัง

เย็น ปลายหนาวแบบนี้อากาศดีจะตาย แต่นี่กลับร้อนอบอ้าว ฟ้าก็ครีမ်ฝน
ซงั้น น้ำตาฟ้ากำลังจะรินลงมาละ”

กวินบ่นขณะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่เริ่มไม่เป็นสีนิลสนิท เพราะ
เมฆฝนตั้งเค้ามา

“ไอ้...นี่สำนวนนักเขียนแบบของโยธกา หรือ อาชชวีร์ครับอา” นพ-
วัฒน์กระเช้าผู้เป็นอาโดยเอ่ยถึงนามปากกาของหนุ่มใหญ่

“แกไม่เคยอ่านงานของอาเป็นจริงเป็นจังเลยแยกไม่ออกโซ่มี่ยล่ะว่าพูด
แบบไหนคืองานแนวของโยธกา แบบไหนแนวอาชชวีร์...ใกล้เกลือกินต่าง
แท้ๆ แกนี่”

นพวัฒน์ยิ้มแห้งๆ เกาศีรษะแก่แก้อที่ผู้เป็นอารู้ทัน รีบหันไปหยิบบุญแจ
ที่เสากลางห้องโถงด้านล่างของตึกที่เขาใช้เป็นที่จอดรถกึ่งคันทันยามที่ได้จาก
หยาดเหงื่อแรงงานของเขา

ผู้เป็นหลานพารถเคลื่อนออกมาจอดริมถนนก่อนจะวิ่งไปปิดประตู ส่วน
กวินนั่นหันไปมองตึกแถวห้องติดกันอีกด้าน เวลานี้ทุกอย่างรายรอบตัวยังคง
เงียบสงัดและตึกแถวที่อยู่ริมสุดอีกด้านหนึ่งนั้นก็ยังคงมืดทึม เพราะนพ-
วรรณเจ้าของตึกไม่ค่อยอยากเปิดไฟหน้าร้านในยามค่ำคืน ด้วยความตระหนี่
ของหญิงสาว ที่ผู้เป็นอารู้ดี

นพวรรณเป็นแฝดที่เกิดทีหลังเพียงสามนาที่ แต่ชีวิตของหญิงสาวก้าว
ไปไกลกว่านพวัฒน์มากแล้ว เพราะเธอแต่งงานก่อนและมีลูกชายคนแรกอายุ
สองขวบ เด็กชายแดงโมเป็นที่รักของคุณตาการินทร์และคุณยายพุดซ้อน และ
เป็นที่หวงแหนห่วงใยของคุณตากวิน ที่ช่วยเลี้ยงดูเด็กชายตัวน้อยมาตั้งแต่
แบเบาะ ราวกับเป็นลูกของเขาเองเลยทีเดียวน อีกทั้งเวลานี้เด็กชายก็กำลัง
ช่างพูด ช่างถาม และค่อนข้างเอาแต่ใจ หนุ่มใหญ่คิดถึงถ้อยคำที่เคยได้กับ
หลานสาว

‘อาวินอย่าไปตามใจหลานมาก ร้องเอาอะไร อาวินก็ให้ทุกอย่างแบบ
นี้ เดี่ยวเจ้าแดงโมเคยตัวนะอา ถ้ากลายเป็นเด็กเอาแต่ใจละก็ปราบยาก’

‘ตอนที่ฉันเลี้ยงแกกับเจ้านพ ฉันก็ไม่เคยขัดใจ พอพวกแกรู้ประสา

ฉันก็สอนให้รู้ว่าอะไรถูกอะไรควร...แกสองคนก็โตมาอย่างมีคุณภาพ พ่อแม่
 แกดีแต่สั่งห้ามนั่น ห้ามนี่...แหม...เด็กตัวเท่าเมี่ยงจะไปทำให้มันร้องไห้ทำไม
 ไม่ต้องมาพูดนะไว้วางใจว่าอยากให้มีมันร้องบ้างปอดจะได้ขยาย โตขึ้นจะได้เป็น
 นักร้องเสียงดี...หัวโบราณ'

'โหย...อาวินหว่าหนูหัวโบราณอีกแน่ะ หนูก็กลัวว่าโตขึ้นมามันจะสอน
 ยาก' พอนพวรรถณีย์ไม่ได้ก็ล่าถอยไป

กวันนึ่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่ในรถขณะนพวัฒน์ก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับ
 ไฟในรถสว่างเขาเห็นผู้เป็นอายิ้มก็กระเซ้า

"คิดอะไรอยู่ครับอาวิน...อย่าบอกนะว่าคิดถึงเพื่อนที่กำลังจะไปหา"

"ฉันนึกถึงยัยปู้มึ่กับเจ้าแดงโม ฉันไม่อยู่หลายวันมันคงบังคับป้อน
 ข้าวลูก จับอาบน้ำไม่รู้เวล่ำเวลา เจ้าแดงโมต้องร้องงอแงที่บ้านแน่ๆ"

"โอ๊ย ลูกของมัน อาวินจะไปห่วยทำไม มันเลี้ยงของมันเองได้"

"ก็ผิวมันไปดูงานเมืองนอกตั้งเป็นเดือนอีกหลายวันกว่าจะกลับ พ่อกับ
 แม่แกรอเป็นอาทิตย์กว่าจะเข้ามาดูลูกดูหลานกันสักทีหนึ่ง งกทำแต่งงาน"
 กวันนึ่งนอบนบ

นพวัฒน์ปิดปากเงียบไม่แสดงความคิดเห็นอะไร เพราะเวลาที่กวันนึ่ง
 ถึงพ่อแม่เขาที่ไร้มักตำหนิว่าไม่รู้จักรักให้ลูกมีเหย้ามีเรือน เขาไม่ยอมถูกผู้เป็น
 อาตั้งคำถามว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน...มันเป็นคำถามที่ตอบยาก เพราะเขาเอง
 ก็อยากได้คำตอบอยู่เช่นกัน

วันนี้วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ เป็นวันแห่งความรักที่ถือว่ามีสำคัญ
 กับนพวัฒน์มากที่สุดวันหนึ่ง เพราะเขานัดกับวิเวียน คนรักของเขาว่าจะ
 เข้าไปกราบพ่อแม่ของเธอที่กรุงเทพฯ และจะพูดถึงความรักและความพร้อมที่
 เขาจะดูแลเธอในฐานะหัวหน้าครอบครัว หลังจากที่เมื่อสามปีที่แล้วเขาเรียน
 จบปริญญาโทด้านการส่งออกมาและบอกให้การ์นต์กับพุดซ้อน พ่อแม่ของ
 เขาไปทาบทามสู้ขอ แต่ถูกปฏิเสธจากวิกรมและตุลดาพ่อแม่ของวิเวียน ด้วย
 เหตุผลที่ว่า นพวัฒน์เพิ่งเรียนจบยังไม่มืงานทำดูฐานะยังไม่มั่นคง แม้ว่า
 การ์นต์จะออกตัวว่าสมบัติที่เขาจะยกให้นพวัฒน์นั้นมีค่าเป็นหลักสิบล้านแต่

การเจรจาบาทบาทก็ไม่เป็นผล พ่อแม่ฝ่ายหญิงบอกว่ารอให้พนักงานมีเงินเดือนเสียก่อนอย่างน้อยสามปี อนุญาตให้คบหาดูใจไปมาหาสู่กันได้ แต่ไม่บ่อยนัก และต้องอยู่ในสายตาผู้ใหญ่

ปีนี้ครบกำหนดแล้ว แม่วิเวียนจะยังไม่ได้อตอบตกลงมันเหมาะว่า จะพาเขาเข้าไปพบพ่อแม่เธอดังที่เขาขอหรือไม่ แต่ด้วยความตื่นเต้นทำให้เขาตื่นตั้งแต่ตี ๔ เพื่อจะไปรับกุหลาบช่อใหญ่ และต้นกุหลาบ เพื่อให้ทางสวนจัดทุกอย่างไปส่งให้วิเวียนถึงบ้านก่อน จากนั้นก็รอฟังว่าวันนี้ความตั้งใจของเขาจะเป็นดังหวังหรือไม่

นพวัฒน์พารถะยานไปในความสลัวเลือน นานๆ จะมีเสาไฟที่ส่องแสงเพียงรางๆ สักต้น ท้องฟ้าด้านหน้านั้นเริ่มมีแสงแปลบปลาบ

“อาวิน...ผมถามจริงๆ นะว่าเพื่อนอาคนนี้เป็นใคร ตั้งแต่เด็กจนโต ผมเคยเห็นเพื่อนอาที่ไปมาหาสู่กันอยู่บ้างก็มีอาห้อง กับอาจิ้ง...ที่อาเรียกไอ้จิ้งจก...ใช่มั๊ย ผมจำได้แค่นี้”

“แกอยากรู้ไปทำไม” น้ำเสียงนั้นเหมือนไม่เต็มใจจะคุยกับหลานชายคนโปรด

ความเงิบเข้าครอบงำอยู่ชั่วอึดใจ นพวัฒน์ก็เริ่มตั้งคำถามใหม่อีกหลายคำถามเกี่ยวกับเพื่อนๆ ของเขา โดยอ้างว่า

“ผมเคยได้ยินย่าแล้วว่า สมัยอาหนุ่มๆ มีเพื่อนมากินมานอนที่นาุ้งมาเที่ยวงานวัดบ้านเราตั้งหลายคนใช่มั๊ยครับอา...ชีวิตอาสาสมัยนั้นก็ดูท่าว่าสนุกกันน่าดูเหมือนกันนะ...ไม่เหมือนสมัยผมเลย”

“สมัยก่อนหมู่บ้านเราเป็นนาบัว นาุ้ง แล้วก็ป็นสวนผลไม้ สวนดอกไม้ นานๆ จะเห็นบ้านคนสักหลังหนึ่ง แต่ก็ป็นญาติๆ กัน ตอนที่ปู่กับย่าลงทุนให้พ่อแกทำนาุ้ง อาไปเรียนที่กรุงเทพฯ ก็จะมีเพื่อนๆ มาเฮฮา กันในวันหยุด ทำกับข้าวกินกัน ร้องเพลงกันสนุก ไม่หนวกหูชาวบ้านเลย”

“แต่ตอนนี้ชุมชนหน้าวัดคลองสมโภชน์ผู้คนหนาแน่น บ้านเรือนเป็นตึกไปหมดเลยใช่ปะอา...แล้วเพื่อนๆ อาเขาไปไหนกันหมดแล้วครับ”

“ต่างก็แยกย้ายกันไปทำมาหากิน ไปอยู่เมืองนอกบ้าง มีครอบครัว

แล้วก็ดูแลครอบครัว...บางคนก็ไม่รู้ข่าวเลย...ไม่มีสิทธิ์จะรู้” ประโยคทำนองเหมือนจะหายไปเป็นลำคอของหนุ่มใหญ่

“แล้ว...เอ้อ...คนสมัยก่อนเขาไม่มีการเขียนจดหมาย โทรศัพทติดต่อ พูดคุยกันหรือครับอา”

“พวกเราแยกย้ายกันตั้งแต่ยังไม่ถึงเพจเจอร์เลยด้วยซ้ำ มีแต่เขียนจดหมาย”

“เอ๊ะ เพื่อนอาวินมีใครบ้างที่เขียนจดหมายติดต่อกับอา”

“ก็ไม่มีสิ ตั้งแต่อาไปอยู่อีสานบ้าง เมืองเหนือบ้าง อาก็ไม่ได้รับการติดต่อจากใคร”

“แล้วเอ้อ...อาไม่คิดตามหาเพื่อนบ้างหรือ สมัยนั้นก็น่าจะมีสมุดหน้าเหลืองแล้วนะ”

กวินไม่ได้ตอบ สายตามองตรงไปข้างหน้าที่ป้ายบอกทางออกไปยังถนนปิ่นเกล้าถนนศรีอยุธยาไม่กี่กิโลเมตร เมื่อครั้งที่เขายังหนุ่มไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ กระทั่งไปทำงานที่อีสาน จะได้กลับบ้านในช่วงวันหยุดเทศกาล การเดินทางไม่ได้สะดวกง่ายดายเหมือนในระยะเวลาหลังๆ ป้ายบอกทางเหล่านี้ยังไม่เคยมี มอเตอร์ไซค์รับจ้างก็ยังไม่เคยมี ถ้ากลับถึงบ้านมีดเคี้ยว รถสองแถวรับจ้างจากในเมืองเข้าหมู่บ้านหมดทกโมง เขาก็ต้องเดินเข้าบ้านเป็นระยะทางกว่าสิบกิโลเมตร

“อาวิน...ว่ายังไงครับ ทำไมอาไม่ตามหาเพื่อนๆ หรือทำไมไม่ใช้สื่อในมือที่อาได้เป็นเจ้าของหน้านิตยสารตั้งหลายฉบับประกาศตามหาเพื่อน”

“เอ๊ะ ไอ้เจ้านี่ ทำตัวเป็นเจ้าหนูจำไม่อยู่ได้ ถ้ามอยู่นั้นแหละ ทำไมทำไม ทำไม”

“โห...อาวิน อย่าหัวเสียแต่เช้าซี นานๆ อาหลานจะได้เจอกันตอนเช้ามีดแบบนี้ และนานๆ จะได้คุยกันแบบไม่เร่งรีบซะทีหนึ่งนะ”

“ก็หลายปีมานี้แก็ตตื่นมาก็รีบๆ ลนๆ ออกไปทำงานตั้งแต่หกโมงเช้าทุกวัน บริษัทอยู่แค่บ้านแพ้ว ทำยังกะจะเข้ากรุงเทพฯ”

“ก็ ผมต้องขยันมากๆ ปีนี้จะได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการภาคชะที่ ทางบ้านวิเวียนจะได้ไม่มีข้อแม้เรื่องที่จะให้พ่อกับแม่ไปสู้ออง...อาโก้เคยรู้ปัญหาของผมนักบิวเวียนมาแล้วนี่นา” นพวัฒน์เสียงอ่อยในตอหน้า

กวินนั่งเงยไปอืดใจใหญ่ๆ จึงเอ่ยกับหลานชายเสียงเคร่งขรึมว่า

“อึม...ถ้าแก่รักเขาจริงๆ แกก็ต้องต่อสู้...เพื่อให้ได้ครองรักกัน อย่างที่แกตั้งใจ...แต่เด็กสมัยนี้ รักกันชอบกันผู้ใหญ่ออที่ เป็นพ่อแม่ก็ใจกว้างอยู่นะ ไม่ก็คิดกันมากแบบเอาเป็นเอาตายหัวชนฝาว่าไม่รับ ไม่ชอบ และไม่สร้างเงื่อนไขขำบออะไรเพื่อให้โอกาสเด็กๆ เลย”

“อย่างนั้นก็แย่นะ แต่พ่อแม่วิเวียนเขาสร้างเงื่อนไข ก็อย่างที่อาโก้ดูสิถ้าผมได้แต่งงานตั้งแต่สามปีที่แล้ว ผมก็มีลูกหันปุมปุ้มมันแล้วละ เจ้าแดงม่ก็อาจจะมีเพื่อนเล่นสนุกด้วยกัน...นี่อะไรมีข้อแม้จะจนเราอายุสามสิบกว่าแล้ววิเวียนก็ปาเข้าไปสามสิบละ”

“มีลูกเกินสามสิบห้า เดี่ยวจะออกมาเอ้อ”

“นั่นสิครับอา” น้ำเสียงนพวัฒน์เจือความหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย

“ถ้ารักกันจริงๆ ก็ต่อสู้ให้ได้เข้ามา อย่าท้ออย่าถอย แล้วก็...อย่าปล่อยให้ทุกอย่างหลุดลอยไปจากมือเหมือนที่มันเคยเกิดขึ้นกับอา”

น้ำเสียงของกวินอ่อนเคร้าจนคนเป็นหลานรู้สึกได้ว่า เรื่องความรัก เรื่องการมีครอบครัวสำหรับอาของเขาแล้ว น่าจะเป็นเรื่องสะเทือนใจมาก นี่หากอากวินเป็นผู้หญิง การไร้คู่อยู่มาจนปานนี้ก็น่าจะเป็นคำว่า ‘ขึ้นคาน’ จนกลายเป็น ‘สาวเทื่อ’ ไปแล้ว

เสียงถอนหายใจเบาๆ ของกวินทำให้นพวัฒน์อึดอัดใจขึ้นมาวูบหนึ่ง เขากำลังคิดว่า หรือเป็นเพราะเขาที่เป็นต้นเหตุให้ผู้เป็นอาไร้คู่มาจนทุกวันนี้

นาที่นั้นเขาู้สึกผิดอยู่ในใจ เมื่อวีรกรรมในวัยเด็กผ่านแวบเข้ามาในสมอง ทำให้เขาอยากจะชดเชยความผิด ชายหนุ่มอาสาว่าจะไปส่งผู้เป็นอาที่สถานีขนส่งในตัวเมืองจะได้มีที่นั่งแน่นอนและรู้เวลาที่ จะออกเดินทางได้อย่างชัดเจน

“ก็ดี ถ้าแกไม่รีบ ช่วยพาอาไปที่องค์พระหน้อยก็ดีนะ จะไปให้พระร่วงโรจนฤทธิ์สักหน้อย”

“อ้าว ท่านเป็นพระปางห้ามญาติ อาไปให้ท่านนะไม่กลัวท่านห้ามอาเดินทางเหรอ”

“ทะเล้งละ จะไปม้ายไป อย่านมาล้อเล่น ข้าไม่ใช่เพื่อนเล่นแก” แม้จะฟังว่าน้ำเสียงของกวินดูแต่ก็ดูไม่จริงจัง ชายหนุ่มรีบปล่อยพวงมาลัยยกมือไหว้ทวมหัว

“ขอโทษครับอาวิน แค่นี้แหละ เห็นอาเครียดๆ ก็อยากให้ข้าฯ”

“จะเครียดมากก็ตอนที่แกปล่อยพวงมาลัยรถนี้แหละ...ข้ายังไม่อยากตายตอนนี้นะโว้ย ข้าอยากไปเยี่ยมเพื่อนก่อน ถ้าจะต้องตาย ก็ขอให้ข้าได้บอกอะไรเขาสักสองสามประโยค”

คราวนี้น้ำเสียงของกวินจริงจังจนทำให้พนวัฒน์หน้าเสีย ความรู้สึกผิดกับเรื่องราวแต่หนหลังครั้งเขายังเยาว์ผ่านเข้ามาในสมอง เหมือนมีภาพเหตุการณ์นั้นลอยมาปะทะใบหน้า เขาผงะไปเล็กน้อย

“ครับอาวิน...ขอโทษครับที่พูดเล่นไม่รู้จักรั้วเวลา...ว่าแต่เข้าขนาดนี้ ประตูเปิดแล้วหรือครับ

“จอดให้อาไหว้ริมถนนก็ได้”

“นพวัฒน์จัดให้ครับ” แม้จะรู้สึกผิดและพูดเป็นงานเป็นการไปแล้ว แต่ด้วยความเป็นหนุ่มอารมณ์ดี ชี้เส้น เขาก็ไม่วายจะยิงมุกกับผู้เป็นอาด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะ

แต่หากกวินจะสังเกตสักนิดจะรู้สึกได้ว่านพวัฒน์มีสีหน้ากังวลซ่อนอยู่ยามนี้ในใจเขามีเรื่องให้วุ่นเมื่อนึกถึงการกระทำของตนเองในวัยเยาว์ แม้เวลาจะล่วงเลยมา ๒๐ กว่าปีแล้ว แต่วันนี้ เสมือนหนึ่งมีจอบอันใหญ่ยักษ์มาขุดเรื่องราวแต่หนหลังขึ้นมาให้มันรบกวนจิตใจ

ฟ้ายังไม่สาง สายฝนยังคงโปรยปราย รถเก๋งสีดำทะมึนของนพวัฒน์แล่นมาจอดที่ริมฟุตปาทห่างจากประตูทางเข้าวัดพระปฐมเจดีย์ที่ปิดสนิทเพียงเล็กน้อย

“ฝนตกแบบนี้ อาวินไม่ต้องลงไปหรออกชะ นิ่งไหว้ในรถนี่ก็แล้วกันนะ ครับ”

“อืม...ก็คงอย่างนั้น” กวินบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

หนุ่มใหญ่นมมือไหว้อย่างเงียบกริบเปล่งคำพูดเบาๆ ออกมาว่า

“ขออำนาจความศักดิ์สิทธิ์ของพระร่วงโรจนฤทธิ์ดลบันดาลให้สรีจันท์ ปลอดภัยจากอาการป่วยไข้ ขอให้ลูกได้พบเธออีกสักครั้ง ได้พูดกับเธอถึง เรื่องที่ยังค้างคาใจ...และสิ่งเดียวที่ลูกขอเสมอมาคือ...ขอให้ความรักสมหวัง”

ประโยคทำนองนั้นคนพูดเสียงเครือๆ และแผ่วหายไปในลำคอ แต่กระนั้น คนฟังก็ถึงกับขนลุกชู่ ร่างที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรู้สึกอยากให้ตัวเองละลาย หายไปจากตรงนั้น ผู้เป็นอาไม่ได้สังเกตจึงไม่รู้ว่าหลานชายกำลังรู้สึกเช่นไร

ความอึดอัดของชายหนุ่มนั้นแสดงออกทางการหายใจติดขัด พูดอะไร ไม่ออก

“ไปส่งอาที่สถานีขนส่ง เดี่ยวแกลงจะไปรับกุหลาบบ้านลุงโพ้งไม่ทัน”

“ไม่เป็นไรครับอา...ไม่เป็นไร...ธุระของอาสำคัญกว่า”

“หือ...ว่ายังไงนะ”

นาที่นั้นนพวัฒน์ไม่รู้ว่าจะไรดลใจให้เขาเอ่ยปากว่า

“ผมจะไปส่งอาที่ชุมพร ให้อาได้ไปเยี่ยม...เยี่ยมอ้อ...”

“สรีจันท์ เพื่อนที่ไม่ได้พบกันกว่าสามสิบปี เขาป่วยหนัก”

กวินบอกเสียงเนิบช้า แวตตาที่มองไปทางองค์พระปฐมเจดีย์นั้นคลอ ด้วยน้ำตา

หัวใจของคนทีคิดว่าตัวเองทำผิดต่อผู้เป็นอา ก็ยิ่งทวีความอึดอัด เขาริบย้าว่า

“ผมจะไปส่งอาวินที่ชุมพร แล้วผมค่อยโทร. ไปบอกรายละเอียดให้ลุงโพ้งส่งของทุกอย่างที่ผมจองไว้ไปบ้านวิเวียน ถ้าตอนเย็นผมกลับมาถึงไม่ตึกนักผมจะรีบเข้ากรุงเทพฯ...ขอภาวนาว่า วิเวียนยังไม่ได้นัดพ่อแม่เขาว่าผมจะเข้าไป”

เขาพูดพร้อมกับออกรถเร็วราวกับจะเหาะเลยทีเดียว

“ใจเย็นๆ เบาๆ หน่อยเจ้านพ เกิดใจดีอะไรขึ้นมาถึงจะไปส่งอาที่ชุมพร มันไม่ใช่ใกล้ๆ เหมือนกรุงเทพฯ นะโว้ย”

“ผมอยากให้อาวิณสมหวัง...สักครั้ง”

“สมหวังเรื่องอะไร แกนั่นต่างหากที่ควรจะทำให้ตัวเองสมหวัง เว้นแต่ว่าแกจะไม่จริงจังกับเรื่องความรัก ซึ่งอ่าวว่าแกไม่ใช่คนอย่างนั้น”

“ผมก็จริงจังนะครับ สี่ปีที่คบกับวิเวียนมา มึงอแงกันบ้างแต่ก็รับความเข้าใจกันได้ พอเรียนจบพ่อแม่เขามีเงื่อนไขผมก็ทำตามแล้ว ถ้ายังเรื่องมากอีกผมพาหนีแน่ๆ” พุดไปแล้วนพวิณก็รู้สึกเหมือนจะสลักน้ำลายตัวเอง

“เป็นอะไร...อยากได้กาแฟร้อนสักแก้วหรือไง”

“ก็ดีนะครับอา...กาแฟ...ดี...ดี...เดี๋ยวเราไปแวะปั๊มกันนะ...นะอาวิณนะ” นพวิณดูเหมือนกำลังตื่นเต้น

“เป็นอะไรเจ้านพ พุดซ้ำๆ เหมือนลื่นพันกัน”

“ไม่เป็นไรหรอกอา...ดื่มกาแฟกันนะ”

เขารีบขับรถออกไปตามถนนสายหลักฝั่งที่จะมุ่งลงใต้ มีร้านกาแฟยี่ห้อดังในปั๊มน้ำมัน เมื่อจอดหน้าบันไดทางขึ้นร้านเขาก็ให้ภินขึ้นไปก่อน สายฝนยังคงโปรยปรายแต่ชายหนุ่มรีบลงจากรถแล้วเปิดท้ายค้นหาของที่เขาคงพกไว้ในรถเสมอนับตั้งแต่เขามีรถคันนี้เมื่อ ๕ ปีก่อน มันสำคัญสำหรับเขามาก จึงได้เก็บไว้ในกระเป๋าเอกสารการทำงานของเขาเสมอมา

ซองพลาสติกยับย่นและเหลืองไปตามกาลเวลายังคงแน่นิ่งอยู่ที่กันกระเป๋ာ หลังหยิบออกมาและจัดเอกสารเข้าที่แล้วเขาก็กลับเข้าไปในรถซึ่งมีกระดาษขาวพับครึ่งเสียบบนที่ช่องเสียบของที่ประตูด้านข้าง หยิบกวาลอดเล็กและกระดาษออกมา เขารีบต่อเศษกระดาษที่ถูกฉีกแบบลวกๆ เป็นหกชิ้น โดยใช้เวลาไม่นานก็แปะลงไปบนกระดาษเอสี่สีขาวได้เป็นรูปเป็นร่าง กระดาษนั้นค่อนข้างยับ ตัวหนังสือที่เขียนด้วยปากกาสีน้ำเงินแม้จะดูจืดจางลงไป แต่ก็ยังคงเนื้อความเดิมๆ ที่เขาจำได้ไม่ลืม ถึงมันจะล่องเลยมาเกือบครึ่งหนึ่งของอายุของเขาในยามนี้

ชายหนุ่มมองเข้าไปในบ้านเห็นกวีถือถ้วยกาแฟร้อนออกมาเขารีบ
ม้วนกระดาษนั้นซุกไว้ที่ช่องเก็บของข้างประตูแล้วหยิบโทรศัพท์มาเขียน
ข้อความส่งไลน์ถึงคนรักของเขา

“อาเห็นแกไม่ลงไป คิดว่าแกคงจะคุยธุระกับใครก็เลยสั่งมาเผื่อ”

“ขอบคุณครับอา” เขาพูดสั้นๆ รับถ้วยกาแฟมาโดยไม่มองสบตาผู้เป็น
อาแม่แต่น้อย

“อากาศดีน่าอนนะครับอา ถ้าอาจะหลับเอาแรงก็ได้นะครับสักเก้าโมง
เราก็คงเข้าเขตชุมพร”

“ถ้าไม่ติดธุระอะไรและเต็มใจจะไปส่งอา แกก็ไม่ต้องขับรถเร็วนัก ผน
ปรอยๆ ตลอดทางแบบนี้ต้องระวังให้มาก”

“ครับอา”

เมื่อกาแฟหมดถ้วย นพวัฒน์หยิบถุงพลาสติกที่ห้อยอยู่กับพื้นด้านหลัง
มายัดถ้วยกาแฟลงไปแล้วก็พารถเคลื่อนออกไปอย่างเงียบๆ แต่ในใจนั้นได้
ระทึก กถามตัวเองอยู่อย่างนั้นว่า เขาจะเอากระดาษที่เขาต่อเสร็จแล้วให้กวี
อ่านดีไหม มันจะส่งผลกระทบต่อชีวิตของอาเขาหรือไม่

เสียงถอนหายใจเบาๆ เรียกให้กวีหันกลับมามองเสี้ยวหน้าเคร่งขรึม
ของหลานชาย

“หนักใจอะไร จะเปลี่ยนใจไม่ไปส่งอาก็ได้นะ รู้ว่าวันนี้สำคัญสำหรับ
แก ธุระหัวใจถ้าทำไม่สำเร็จมันจะค้างคาไป...อาจจะตลอดชีวิต”

“เหมือนอาวิน” คำถามนั้นเหมือนหยั่งอารมณ์ เพราะมันเบาหวิวแทบ
จะหายไปในลำคอ แต่กระนั้นคนฟังก็ยิ่งเอียงหน้ามามอง นพวัฒน์ยิ้มแห้งๆ
สายตามองตรงไปข้างหน้าเพราะทัศนวิสัยไม่ดีนัก ฟ้ายังไม่สว่าง ผนที่ไปรย
ปรายลงมาเบาๆ สม่่าเสมอเริ่มหนาเม็ดขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งขับออกไปไกลจากเมือง
เท่าไรรู้ดูเหมือนผนยิ่งจะหนักขึ้นอีก

“น่าแปลกจัง แทนที่จะอากาศเย็นสบายกลับฝนตกซะงั้น”

“โลกมันเปลี่ยนไปมาก อะไรๆ ก็ไม่เป็นไปตามฤดูกาล...นั่นเป็นสัจ
ธรรม ทุกอย่างในโลกล้วนไม่มีอะไรจริงยั่งยืน”

“สาธุ” นพวัฒน์ปล่อยพวงมาลัยยกมือไหว้ท่วมหัว

“กวน...นักนะแกนี่ ขับรถไป อาจะพักสายตาสักหน่อย พอไปถึงที่
ฝนไม่ตกก็ปลูกอาหน้อยละกัน จะตื่นมาดูบ้านดูเมืองสักหน่อย” กวินปรับ
เบาะเอนตัวลงเบาๆ

เมื่อขับรถโดยไม่ต้องเกร็งว่าจะมีใครมาห้ามหรือเตือนอะไร นพวัฒน์
ก็เร่งความเร็ว

๒

แสงไฟที่หน้าห้อง CCU เปิดเป็นบางดวงทำให้บริเวณนั้นไม่สว่างมากนัก กลุ่มญาติที่มาเฝ้ารอฟังอาการของผู้ป่วยนามว่าสรีจันทร์มีเพียงหนุ่มสาวสองคู่ที่นั่งกันอยู่คนละมุม

คู่หนึ่งนั้นคือธิดีเป็นลูกชายคนเดียวของสาคร พี่ชายของสรีจันทร์ เขาเป็นหลานที่สรีจันทร์รักเอ็นดูเพราะเธอเลี้ยงเขามาและสนิทกับพรพรรณหลานสะใภ้ที่มีกิริยามารยาทดี มีน้ำใจกับผู้เป็นอาของสามีเป็นอย่างดี ส่วนอีกคู่หนึ่งนั้นคือสุนันทาลูกสาวของสุกรีน้องชาย กับภรณ์ผู้เป็นหลานเขยของสรีจันทร์ ทั้งสองครอบครัวต่างมีน้ำใจมาเฝ้ารอฟังอาการของผู้ป่วยและทำหน้าที่แทนพ่อของตนเองที่ยังเดินทางมาไม่ถึงชุมพร

ธิดีและพรพรรณคือคนที่อยู่ร่วมชายคาและใกล้ชิดกับสรีจันทร์ที่สุด

เช้าตรู่ของวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์...เมื่อวานนี้

ที่บ้านชั้นเดียวยกพื้นสูงมีบันไดเพียง ๔ ชั้น บ้านหลังนี้เพิ่งสร้างใหม่เมื่อไม่กี่ปี เป็นบ้านโอ้อ่าสวยงามหลังหนึ่งบนทางหลวงหมายเลข ๔๑ ที่จะมุ่งหน้าสู่ระนอง ที่ศาลาไทยใกล้ประตูรั้วหน้าบ้านนั้นมีเก้าอี้โยกตัวโปรดของสรีจันทร์วางอยู่ ทุกเช้าเธอจะเตรียมของใส่บาตรมาวางไว้ที่โต๊ะไม้ขนาดเล็ก และตัวเธอเองก็จะเอนกายที่เก้าอี้โยก รอพระมาบิณฑบาต

พรพรรณถือหนังสือนิยายสามเล่มมาวางไว้ที่โต๊ะไม้ตัวเล็กข้างถัดแล้วเดินไปเปิดประตูรั้วเพื่อให้ธิดีผู้เป็นสามีขับรถออกมาจากโรงรถที่อยู่หลังบ้าน แล้วจากนั้นหล่อนก็จะลากประตูมาให้เหลือช่องเล็กๆ ที่สรีจันทร์พอจะยกชุดใส่บาตรออกมาได้ เหมือนทุกๆ วัน...แต่ในวันนี้...

สรีจันทร์หยิบหนังสือนิยายเล่มขนาดพอเหมาะเล่มหนึ่งมาดู เธอขมวดคิ้วมุ่นเพราะชื่อผู้เขียนนั้นอยู่ในความทรงจำของเธอเสมอมา

นวนิยายแนวสะท้อนสังคมที่เขียนโดยนามปากกา ‘อาชชวีร์’ เป็นหนังสือ

ที่ได้รับรางวัลดีเด่นจากเวทีประกวดงานวรรณกรรมระดับประเทศเวทีหนึ่ง

“อาชชวีร์...โยธกา...กวิน...เธอมาไกลขนาดนี้เลยหรือ...วิน...วิน” เธอพิมพ์ขณะเดียวกันก็เริ่มรู้สึกแน่นหน้าอกขึ้นมาเรื่อยๆ หายใจติดขัดและเจ็บแปลบในอก หนังสือหลุดจากมือ สรีจันทร์แทบไม่มีเรี่ยวแรงที่จะขยับตัว

พรพรรณที่เปิดประตูเสร็จหันมาเห็นผู้เป็นอาหน่านิวคิ้วขมวดก็ถลาเข้ามาหา

“อาสรี เป็นอะไรไปคะ รู้สึกยังไง ดูซิหน้าซีดเผือดเลย เข้าๆ อากาศเย็นแต่อาเหงื่อผุดเต็มหน้าเลย”

พรพรรณจับร่างสาวใหญ่ที่เอนอยู่ในเก้าอี้โยกเขย่าเบาๆ ละล้าละลังท่าอะไรไม่ถูก

“กวิน...วิน...หาที่...ติดต่อ...กวิน”

เสียงพูดแบบขาดหวังนั้นพรพรรณได้ยินและจับความได้ หล่อนก้มลงไปหยิบหนังสือมาชี้ให้ผู้เป็นอาดูและว่า

“อาชชวีร์เป็นคนเขียนเล่มนี้ค่ะอา พรจะเอาไปคืนห้องสมุดที่โรงเรียนอาจะอ่านหรือคะ”

“ติด...ต่อ...วิน” สิ้นเสียงร่างนั้นก็หมดสติไป

“อา...อาสรี...กะทิ กะทิมาดูอาหน่อย อาเป็นอะไรก็ไม่รู้”

เสียงเรียกที่หน้าบ้านดังมากพอที่จะทำให้ธิดาสามีของหล่อนซึ่งอยู่ที่โรงรถได้ยิน เขากำลังจะเอารถออกพอได้ยินเสียงภรรยาเรียกก็ตะโกนบอกเสียงดังในบ้าน

“ไปเดี๋ยวนี้แล้ว”

ซีพจรของสรีจันทร์เต้นอ่อนจนผู้เป็นหลานชายและหลานสะใภ้หัวันใจว่าจะพาผู้เป็นอาไปส่งโรงพยาบาลไม่ทันเวลา ธิดีย้ำถามจากพรพรรณว่าก่อนสรีจันทร์สลบมีอาการเป็นอย่างไร

“ก็อย่างที่บอกแหละทิ ก่อนจะสลบไปอาแกบอกให้ติดต่อ วิน...คนเขียนหนังสือนะ”

เมื่อสรีจันทร์ถึงมือหมอแล้วธิดิจึงเริ่มตั้งสติอีกครั้งก่อนจะติดต๋อไปหา

พ่อและอาของเขาแจ้งข่าวการล้มป่วยของสร้อยจันทร์ สาครพ่อของเขานั้นรับราชการอยู่ได้สุดสยามรับปากว่าเคลียร์งานอีกสองวันจะมาเยี่ยม ระหว่างนี้ให้ธิดารายงานความเคลื่อนไหวมาเป็นระยะ

ส่วนสุกรีน้องชายของสร้อยจันทร์นั้นรับราชการอยู่เหนือสุดเขตแดนไทย มีเพียงสุนันทากับกรรณลูกสาวและลูกเขยที่อยู่ชุมพร พ่อเขารู้ข่าวของพี่สาวก็รีบบอกให้ลูกสาวและลูกเขยมาอยู่คอยฟังข่าวอาการป่วยของสร้อยจันทร์

หลังติดต่อกฎาผู้ใหญ่แล้ว ธิดาก็มาไขปริศนาที่สร้อยจันทร์เอ่ยก่อนจะหมดสติไป เขาใช้เวลาอยู่ครึ่งค่อนวันจึงสามารถหาที่ติดต่อกับกวินได้ โดยที่พระพรธน์ไม่รู้จักความสัมพันธ์และความสำคัญของกวินกับสร้อยจันทร์เลย ส่วนธิดานั้นเคยได้ยินชื่อนี้มาตั้งแต่สมัยเด็กๆ และเคยเห็นจดหมายของคนชื่อนี้ในห้องของย่าเขา ชายหนุ่มมุ่งใจที่ความพยายามของเขาสำเร็จ เขาสืบถามไปทางสำนักพิมพ์จนได้เบอร์ติดต่อ และได้พูดคุยกับกวินด้วยตนเองในตอนใกล้ค่ำ

“ขอรบกวนคุณกวินเดินทางมาเยี่ยมอาสร้อยจันทร์ด้วยนะครับ ผมเข้าใจว่าคุณกวินมีความสำคัญกับอาของผม เธอจึงได้เอ่ยถึงคุณ ขอความกรุณาด้วยนะครับ”

เป็นคำอ่อนนอบที่กวินรีบรับปากกับธิดาทันที

เช้าตรู่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ก่อนฟ้าสว่าง

หมอสามคนเดินมาถึงหน้าห้อง ทั้งธิดา พระพรธน์ สุนันทาและกรรณที่จัดจ้อรอบหมอต่างก็พรวดพราดลุกขึ้น ทุกคนหวังจะได้ฟังข่าวดีจากหมอว่า จังหวะการเต้นของหัวใจของสร้อยจันทร์จะเร็วขึ้นมาจนเป็นปกติ ไม่แผ่วช้าเหมือนจะจางหาย

แต่นายแพทย์หนุ่มใหญ่ผู้เดินนำที่มยกมือห้ามไว้แล้วผลึกประตูเข้าห้องไป หมอหนุ่มอีกสองคนเดินตามเข้าห้องไปด้วย

* * *

แม้พันฉนั้นจะพากวินเดินทางมาได้ไกลมากแล้ว แต่ความวิตกกังวลก็ยังมิอยู่เต็มหัวใจ เขาไม่อยากคิดและเข้าใจไปเองถึงความสำคัญของสร้อยจันทร์ที่มีต่อกวิน เพราะตอนที่เขารู้จักคนชื่อนี้เขายังเล็กมาก เคยได้ยินก็

แต่พวกผู้ใหญ่พูดถึงคนทั้งสอง เติบโตมาเรื่องที่เคยรู้มันก็เลื่อนไปมากจนแทบไม่เหลือข้อมูลที่แน่ชัด แต่จะให้ตั้งคำถามตรงๆ เขาก็เกรงว่าจะไปสะกิดแผลจุดใดจุดหนึ่งในใจของผู้เป็นอา จึงใช้เวลาไตร่ตรองใคร่ครวญ อีกทั้งเขายังกังวลกับความผิดที่เขาก่อไว้ตอนวัยเยาว์ เกี่ยวกับคนชื่อสร้อยจันทร์

สายฝนยังโปรยปรายไม่มีซา ยิ่งเข้าเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ฝนก็ยิ่งตกหนักเป็นบางช่วง จนนพวัตน์ต้องลดความเร็วลงเรื่อยๆ

“อาวินเราแวะกินข้าวเข้ากันก่อนเถอะ นึกก็แปดโมงแล้ว”

“อา ยังไม่หิว ถ้าแกหิวก็จอดกินก่อนก็ได้”

“สายแล้ว อาน่าจะกินข้าวเข้าได้แล้วนะ...จะได้ไม่เป็นนักเขียนไร้แห่งอย่างที่เขาว่า”

“ที่เขาว่าเมื่อสมัยก่อนนะนักเขียนได้ค่าเรื่องน้อย ยากจนไม่ค่อยมีกิน แต่สมัยนี้นักเขียนไร้แห่งเพราะทำงานเยอะไม่มีเวลากินไวย”

“อ้อ เป็นอย่างนั้นเอง รุ่งี้ผมเดินตามรอยอาวินบ้างก็ดีนะจะได้เป็นนักเขียนไร้แห่งเพราะไม่มีเวลากิน” นพวัตน์หัวเราะอารมณ์ดี

กวินคร้านที่จะต่อปากต่อคำกับหลานชาย จึงลงไปกินข้าวแกงเลี้ยงซื้อร้านเก่าแก่บนถนนเพชรเกษม สถานที่เก่าซึ่งกวินเองจำแทบจะไม่ได้แล้ว ด้วยทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

ระหว่างกินข้าวด้วยกันนพวัตน์ก็ชวนผู้เป็นอาคุยเรื่องสัพเพเหระ แต่กวินก็กลับถามถึงเรื่องนัดหมายของหลานชายกับว่าที่หลานสะใภ้

“อาวินไม่ต้องห่วง วิเวียนเข้าใจว่าผมต้องไปส่งอา เพราะมันเป็นธุระเร่งด่วน ผมคงปล่อยอาไปคนเดียวไม่ได้ เขาจะรอ และบอกว่าวันวาเลนไทน์มันไม่ได้สำคัญอะไร เขารู้เจตนาที่ผมทำให้วันนี้ว่ามันสำคัญสำหรับเขาแล้ว”

“แล้ว...เรื่องพ่อแม่ของวิเวียนล่ะ”

“วิเวียนบอกว่าพ่อแม่เขาไม่อยู่บ้านไปเยี่ยมญาติที่ชลบุรี เพราะฉะนั้นถึงวันนี้ผมไปก็ไม่ได้เจอ ไม่ได้พูดอะไรอย่างที่ยากพูดแน่ๆ”

“ให้แฟนแก่เข้าใจให้ถูกต้องนะ อย่าให้มีอะไรค้างคาใจ เพราะบางทีการไม่ได้อธิบายความจริงในทันทีทันใดมันอาจกลายเป็นตะกอนที่รื้อวันชุ่นซ้อง

อยู่อย่างนั้น”

“ครับอา...ผมเข้าใจกันดี วิเวียนไม่ได้ใจง่า มีแต่ผมนี่แหละที่ใจง่ามาตั้งแต่เช้า”

“อะไรอีกล่ะ จะโทษอะไรตัวเองนักหนา”

“ผมมีเรื่องต้องโทษตัวเองใหญ่โตเลยละครับอาวิน”

น้ำเสียงอ่อนคร่ำครวญของนพวัฒน์ทำให้กวินขมวดคิ้วมุ่น

“มีอะไรเล่าให้อาฟังได้นะ ถึงไม่ได้เป็นศิราณี แต่ก็ตอบปัญหาหัวใจให้แก่ได้” กวินพูดกลั้วหัวเราะ เหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นมากแล้ว

“ศิราณีคือใครครับอา”

“เด็กสมัยใหม่ไม่รู้จัก”

กวินพูดถึงเจ้าของนามศิราณีให้หลานชายฟัง นพวัฒน์เข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วก็หัวเราะแล้วว่าเจ้าของนามนี้ช่างดูมีความสำคัญกับคนหนุ่มสาวยุคก่อน แต่สำหรับเขาไม่มีปัญหาเรื่องความรักขนาดต้องปรึกษาใครอย่างเป็นทางการเป็นจริงเป็นจัง

“ผมไม่ได้มีปัญหาอะไรครับอา ก็อย่างที่เล่าไปแล้ว วิเวียนบอกให้ผมทำหน้าที่หลานอย่างดีที่สุด...ว่าแต่...อาเล่าเรื่องของคนที่ชื่อสร้อยจันทร์ให้ผมฟังอย่างละเอียดได้มั๊ยครับ”

ระหว่างรอคำตอบของกวิน นพวัฒน์ก็ถ่ายรูปเขากับผู้เป็นอาแล้วส่งไลน์ไปให้คนรักของเขา เมื่อรอแล้วกวินไม่ตอบนพวัฒน์ก็ตัดสินใจว่า

“งั้นเรารีบเดินทางต่อนะครับ...ระหว่างทางผมมีเรื่องอยากจะทำโทษอาสาสักสองเรื่อง”

“เอออะนะ แกคิดว่ามันเป็นความผิดใช้มั๊ยที่ต้องขอโทษอาเนี่ย”

“ก็...ครับ”

นพวัฒน์พารถเคลื่อนออกจากร้านข้าวแกงริมทาง ฝ่าสายฝนออกไปอย่างช้าๆ เพราะฝนนอกฤดูทำให้มองไม่เห็นถนนชัดเจนนัก ความเงิบทำให้ นพวัฒน์อึดอัดจนต้องชวนกวินคุย

“ได้ยีนุกับย่าพูดกันว่า เมื่อตอนที่อาไปอยู่อีสาน กับเมืองเหนืออาท้าวรีไหว้พระตะไปแทบทุกวัด จริงหรือเปล่าครับอา”

“จริง อะไรที่ทำแล้วสบายใจก็น่าทำไม่ใช่เหรอ ไม่ใช่แค่ไหว้พระนะ ทำบุญด้วยปัจจัยบ้าง ช่วยค่าน้ำค่าไฟ ช่วยสร้างโบสถ์สร้างวิหาร บูชาเครื่อง-
รางบ้าง”

“มีน่าละ ผมเห็นพระของอาวินเยอะมากเลย สักห้าหกกล่องพลาสติก
เห็นจะได้”

“อืม...ถ้าฉันตายแกก็ไม่ต้องไปสั่งของซำรวัยนะ เอาพระนั่นแหละแจก
ให้แขก”

“โหย...พูดเรื่องตายไม่ดีหรอกครับอา น้ากลัว”

“คนเราเกิดมาก็ต้องตายทุกคน แกจะกลัวทำไม สิ่งที่น่ากลัวคือตอนมีชีวิตอยู่ได้สะสมความดีอะไรบ้าง ได้ทำบุญทำทานมัย มีเวลาสงบจิตสงบใจ
นึกถึงพระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณหรือเปล่า จำคำอาไว้นะ”

“ครับอาวิน”

“สาธุ...สาธุแปลว่าดีแล้ว” กวินยิ้มจางๆ ให้หลานชาย

นพวัฒน์มองตรงไปข้างหน้า เขาเห็นแสงไฟของรถที่เล่นฝ่าสายฝน
สวนมา ตรงทางโค้ง เขาไม่มีเวลาซึ่งใจอีกแล้ว ชายหนุ่มหยิบกระดาษที่เขา
ปะต่อกันไว้ซึ่งเสียบอยู่ข้างประตูม้ายื่นให้ผู้เป็นอาแล้วบอกว่า

“เรื่องนี้มันติดค้างคาใจผมมานานกว่าครึ่งหนึ่งของอายุผม”

“อะไร”

กวินยังไม่ได้เปิดอ่าน แต่เหลือบดูสีหน้าของหลานชายด้วยความไม่
สบายใจไม่น้อยเลยทีเดียวน

“ผมรู้สีที่ตัวเองได้ทำผิดต่ออา และเป็นเรื่องที่ผมไม่เคยกล้าบอกใคร
เลยมาตั้งแต่ผมอายุเกือบสิบขวบ ถ้าตอนนั้นอาวินได้อ่านจดหมายนี้...บางที
ชีวิตอาอาจจะไม่ต้องอยู่อย่างเดียวตายมาจนถึงปานนี้”

คำพูดสั้นๆ ของนพวัฒน์ทำให้หัวใจกวินเต้นแรง ก็มลงอ่านข้อความ
ในกระดาษแผ่นนั้นด้วยมือที่สั่นเทา นาฬิกาต่อมาหนุ่มใหญ่ก็ได้ยินเสียงแตรรถ
ดังลั่น สัญชาตญาณบอกให้รู้ว่า อันตรายกำลังมาพุ่งมาจนถึงตัวทั้งสองแล้ว!

“อาวิน อาวิน...ระวัง”

เสียงเหล็กกระทบกันดังกึกก้องในวินาทีต่อมา
 “อาวิน อาวิน” เสียงของนพวัฒน์ดังอยู่ใกล้ๆ แล้วค่อยแผ่วหายไป
 เสียงวัตถุหนักๆ ตกลงไปในน้ำแล้วกวินก็ได้สัมผัสถึงความเย็นและเปียก
 ชื้นไล่จากปลายเท้าของเขามาจนถึงหน้าอก เขาพยายามดิ้นรนหนี เพราะ
 รู้สึกเหมือนมีน้ำเอ่อขึ้นมาจากหน้าอกจนเกือบจะถึงคาง

“นพวัฒน์...นพ...เจ้านพ”

* * *

เสียงสัญญาณซีพีที่ทำงานอย่างอ้อยอิ่งมาเกือบครบยี่สิบสี่ชั่วโมงกำลัง
 เตือนว่าการทำงานของหัวใจผู้ป่วยมีความเปลี่ยนแปลง นายแพทย์ทั้งสาม
 ผู้กำลังจะเดินออกจากห้อง CCU หันกลับมาพร้อมกัน พยาบาลที่เฝ้าดูอาการ
 ผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดรีบหยิบเครื่องมือและปฏิบัติตามคำสั่งของแพทย์หัวหน้าทีม
 หลานๆ ของสรีจันทร์หัวใจเต้นแรงเมื่อได้รับข่าวดีจากทีมแพทย์ว่าอัต-
 ตราการเต้นของหัวใจของสรีจันทร์เริ่มเข้าสู่ระดับปกติแล้ว

“แต่ยังต้องเฝ้าติดตามอาการอย่างใกล้ชิดต่อไปอย่างน้อยอีกยี่สิบสี่
 ชั่วโมง เพราะอาจจะมีอาการสวิงขึ้นหรือลง ส่วนความดันไม่ถึงว่าสูงมากแต่มี
 ตัวเลขที่เกินมาตรฐานไปเล็กน้อยเราจะไม่ให้ยา ระหว่างนี้ญาติกลับไป
 พักผ่อนก่อน มาเยี่ยมและติดตามอาการได้อีกทีก็เย็นๆ นะครับ”

ทุกคนมองหน้ากันและต่างถอนหายใจด้วยความโล่งอกไปตามๆ กัน

* * *

กวินลืมตาขึ้นมาในความมืดมิด มองไม่เห็นอะไรเลย แต่เขารู้สึกได้
 ถึงความหนาวเย็นที่ทวีความรุนแรงขึ้น เขาไม่เคยไปเที่ยวต่างประเทศที่มีหิมะ
 แต่รู้สึกได้ว่า บรรยากาศรอบตัวนั้นเย็นเยือกเหมือนเข้าไปอยู่ในตู้เย็น
 เลยกี่เดียว

“ที่ไหน...เจ้านพ เจ้านพ...แกอยู่ไหน ได้ยินเสียงอามั้ย”

เขาร้องเรียกหลานชายทั้งที่มองไม่เห็นอะไรเลย ขณะเดียวกันก็รู้สึก
 เจ็บหน้าอกจี๊ดขึ้นมาอย่างรุนแรงเหมือนจะขาดใจ นาทีต่อมาเขาเห็นแสงสว่าง
 เล็กๆ ราวกับตนเองอยู่ในอุโมงค์แห่งหนึ่งแล้วแสงก็ค่อยๆ เจิดจ้าขึ้นเรื่อยๆ

จนเขาต้องยกมือขึ้นป้องกันแสงไว้มันสว่างกระจ่างตามากนัก ความร้อนระอุจากแสงที่สาดส่องมานั้นราวกับเปลวเพลิง มันเป็นก้อนไฟพุ่งเข้ามาหาหนุ่มใหญ่ ด้วยสัญชาตญาณการป้องกันภัยให้ตนเอง เขาทิ้งตัวลงหมอบราบกับพื้น ปล่อยให้มันวิ่งผ่านศีรษะไปแล้วจึงลุกขึ้นมามองจนมันลับตาไป

กวิณงูเงี้ยว เมื่อมองเห็นว่าบริเวณที่เขายืนแคว้งคว้างอยู่นั้นสว่างขึ้น ราวรอบตัวเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจีดูสบายตา อากาศก็เย็นสบายหอมสดชื่น

“นี่มันที่ไหนกัน” เขาพึมพำ

เบื้องหลังของกวิณงูเงี้ยวนั้นเสมือนมีม่านแห่งมิติเวลาปิดกั้นการสื่อสาร เพราะเขาไม่ได้ยินเสียงเรียกของนพวัฒน์

“อาวิน...อาวิน ได้ยินผมมั๊ย...ช่วยผมด้วย...ผมเจ็บไปทั้งตัวเลย...อาวินอย่าเพิ่งไป”

ชายหนุ่มร้องเรียกและพยายามจะวิ่งตามแต่ก็ดูเหมือนจะเคลื่อนไหวได้ช้าเหลือเกิน

กวิณงูเงี้ยวไปตามทางเดินที่เป็นรอยเหมือนมีคนสัญจรอยู่ประจำ แต่ยังไม่รู้จุดหมายเพราะมองไปทางไหนก็เห็นแต่ทุ่งโล่งกว้าง เขาก็มลงเข้มนมองพื้นสีเขียว มันไม่ใช่น้ำข้าว ไม่รู้ว่าเป็นหญ้าชนิดไหน มันนุ่มนวลราวกับกำมะหยี่

“อาวิน...รอผมด้วย”

เงียบ ไร้การตอบรับ ราวกับทั้งสองอยู่กันคนละโลก!

กวิณงูเงี้ยวท่ามกลางความเขียวขจีรายรอบตัว อากาศเย็นสบาย ตัวเขาไร้ความเจ็บปวด หรือเหนื่อยล้า มีเพียงความสงสัยว่าที่นี่มันคือที่ไหน จุดหมายปลายทางของเขาคือที่ใด ในเมื่อทุ่งเขียวขจีนี้ไร้ขอบเขต ไม่มีจุดสิ้นสุด และเขาก็ไม่ได้รับรู้ว่ามีอีกชีวิตหนึ่งพยายามร้องเรียกและติดตามเขามาตลอด

แสงสีส้มเรืองเรืองอยู่เบื้องหน้าไกลสุดสายตา กวิณงูเงี้ยวเห็นเช่นนั้นก็เริ่มมีความหวังว่าอาจจะมီးอะไรอยู่ข้างหน้า

แล้วกวิณงูเงี้ยวก็ได้เห็นฉากรายรอบตัวเริ่มเปลี่ยนไป พื้นที่เป็นดินกลายเป็น

สีดำสนิท สองข้างทางกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ขึ้นสลักกันเหมือนมีใครจงใจปลูกไว้เช่นนั้น มันเหมือนภาพกราฟิกมากกว่า เพราะพอมันก่อร่างสร้างภาพเสร็จภายในไม่กี่นาที โดยที่กวินไม่ทันได้ตั้งตัว มันก็พังทลายลงมา ส่วนนพวิวัฒน์ที่พยายามจะตามมาให้ทันกวินนั้นไม่มีโอกาสทันสักที แต่เขาก็ร้องบอกผู้เป็นอาด้วยความห่วงใย

“อาวิน ระวัง มันจะพังลงมาทับอาหรือเปล่านั้น”

ฉากเหล่านั้นพังลงและสลายไปในชั่วพริบตา กวินชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวอย่างด้วยความหวาดหวั่นใจและสงสัยว่าตนเองจะเดินทางไปได้ถึงไหน ในเมื่อสองข้างทางและฉากเบื้องหน้าเปลี่ยนไปอีกแล้ว คราวนี้ มันเป็นหนทางนำพาเขาไปสู่ดินเขา เขาเริ่มนึกออกกว่าสถานที่แห่งนี้คือทางขึ้นสู่วัดแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนเขาทางภาคอีสาน ภาพตรงหน้าคือทางเข้าวัด กวินจำได้ว่าเขาเคยเข้าไปไหว้พระทำบุญที่วัดนี้มาก่อน

แต่ก่อนที่กวินจะเดินไปถึงหน้าวัดก็ปรากฏร่างของพระชื่อดังที่รู้จักคุ้นเคยและได้สนทนารธรรมด้วยในช่วงที่เขาเริ่มทำงานใหม่ๆ ในภาคอีสาน

พระสงฆ์ทั้งสามรูปเมื่อเห็นกวินเข้ามาใกล้ๆ ต่างก็ยิ้มอ่อนโยนให้ รูปหนึ่งในจำนวนนั้นเอ่ยทักทาย

“มาได้แล้วหรือโยม ถึงเวลาสักทีนะ”

“ว่ายังไงนะครับหลวงพ่อ” กวินถามด้วยความไม่แน่ใจ

ฉับพลันภาพตรงหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปเป็นป่าดงพงไพรที่ร่มครึ้ม มีเสียงนกขับขานเจื้อยแจ้ว พระทุกรูปเปลี่ยนไปนั่งอยู่หน้ากลด เหมือนหลายๆ ครั้งที่กวินได้พบพระอรุณด์ มีโอกาสถวายภัตตาหารและสนทนารธรรมด้วย

“นั่งลงสิโยมกวิน” พระชรารูปหนึ่งเชื้อเชิญด้วยเสียงสันต์เครือตามวัย

หนุ่มใหญ่ นั่งลงอย่างว่องไว และเต็มไปด้วยความฉงน เพราะเมื่อเขาจับจ้องมองหน้าพระทั้งสามรูปใกล้ๆ ชัดๆ เขาก็ถึงกับขนลุกเกรียวทีเดียว เพราะพระสงฆ์ชราทั้งสามรูปนั้นล้วนมรณภาพไปแล้วทั้งสิ้น

ในนาทีต่อมา ภาพตรงหน้ายิ่งทำให้เขาตื่นตะลึงถึงกับอ้าปากค้าง เพราะร่างของพระสงฆ์ทั้งสามรูปนั้นเคลื่อนเข้าหากันแล้วหลอมรวมร่างเป็น

หนึ่งเดียว หน้าตาเปลี่ยนไปไม่ใช่พระรูปใดรูปหนึ่งในสามรูปนั้นเลย แต่เป็นพระสูงวัยที่หน้าตาผุดผ่อง ดูเปี่ยมไปด้วยความเมตตา

“อ้าว...หลวงพ่อกายไปไหนแล้ว”

“โยมยึดติดกับอะไร สังขาร ตัวตน บุคคล จัณรี” น้ำเสียงที่ถามกลับมานั้นอ่อนโยนใบหน้าเจ้าเอ๋ยยิ้ม

กวินตั้งสติได้ก็กำลงกราบและตั้งคำถามว่านี่คือโลกแห่งความเป็นจริงหรือเขาหลับฝันไป

“มนุษย์ในโลกนี้ทุกชีวิตย่อมดำเนินชีวิตไปตามวาระกรรม ทุกชีวิตถูกกำหนดมาให้ต้องชดใช้กรรม ใครเคยก่อกรรมใดไว้กับใครมาแต่ชาติภพไหน ชาติภพนั้นก็定要มารับกรรมที่เคยก่อ ไม่มีใครฝืนชะตากรรมไปได้หรอกโยม”

“ที่ผมสงสัยและอยากได้คำตอบก็คือ ที่นี่คือที่ไหน ผมยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า แล้วผมได้พบหลวงพ่อกำลังสามท่านที่ผมเคยรู้จักเคยสนทนาธรรมด้วยได้ยังไง...ในเมื่อทุกท่าน...”

เขายังพูดไม่จบ อีกอีกเพราะไม่แน่ใจว่าที่นี่คือที่ไหน และเขาสมควรจะพูดออกไปไหมว่านี่คือเรื่องประหลาดล้ำที่สุดในชีวิตที่เขาได้เผชิญ อีกทั้งพระสงฆ์ที่ชราภาพทั้งสามก็รวมร่างกันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ ที่ยากจะเชื่อได้ว่าเป็นโลกของความเป็นจริง

พระชราพูดแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“ให้ถือว่าโยมได้รับพรจากสวรรค์ ซึ่งน้อยคนจะได้รับ โยมน่าจะจำได้ว่า โยมได้อ้อนวอนร้องขอให้ตนเองสมหวังในความรัก...ใช่หรือไม่”

“อืม...หลวงพ่อรู้อะไรของผมทุกเรื่องหรือครับ”

“เท่าที่โยมรู้สึกนึกคิดและตั้งจิตอธิษฐาน ยามใดที่โยมกำลงกราบไหว้ผู้ที่ยึดมั่นในคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตอธิษฐานของโยมก็ส่งถึง”

ได้ยินคำตอบเช่นนั้น กวินก็รู้สึกประหม่าขึ้นมาแทนความฉงน...ประหม่าที่พระชราหยั่งรู้ความรู้สึกนึกคิดของเขา

“ไหนตอบให้ชัดๆ ชิวว่าโยมไปทำบุญที่ไหนๆ ก็อธิษฐานให้สมหวังในรักใช่หรือไม่”

“อ้อ...ครับหลวงพ่...ท่านรู้ อยางที่ท่านได้พูดไว้ว่า รู้เท่าที่ผมรู้สึกนึกคิดและตั้งจิตอธิษฐาน”

“โยมก็สมหวังอยู่แล้วนี่ พ่อแม่พี่ชายและหลานๆ รวมถึงผู้คนทั่วไปในแวดวงที่โยมกวินทำงานอยู่ต่างก็ชื่นชอบในผลงานของโยม นิยมชมชอบในความเป็นคนใจดีมีเมตตากับเพื่อนมนุษย์ เป็นคนสมณะของโยมกวินอยู่นี่”

“ครับ หลวงพ่อ”

“แต่สิ่งที่โยมติดค้างคาใจก็ยังมีอยู่นี่”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้รับหลวงพ่อ”

“งั้นโยมลองบอกอาตมาหน่อยซิว่า ความสมหวังในรักของโยมนั้นคืออะไร และอย่างไรจะเรียกว่าไม่ติดค้างอีก”

“ถ้าเราได้เห็นคนที่เรารักมีความสุข ความพึงพอใจในชีวิต แม้เราไม่ได้เป็นคนนำพาความสุขนั้นมาให้ เราก็คงไม่ต้องติดค้างคาใจ”

“กัมมuna วัตตติโลโก สัตว์โลกต้องเป็นไปตามกรรม คนเราเกิดมาทุกคนมีกรรมเป็นเครื่องกำหนดอยู่แล้ว...หากโยมฝืนชะตากรรม ชีวิตของโยมเอง และของคนแวดล้อม ที่มีกรรมร่วมกันก็จะเปลี่ยนตาม ซึ่งมันมีทั้งดีและไม่ดี...แต่มันก็มีเหมือนกันที่คนเราทำในสิ่งที่ฝืนชะตากรรม แล้วก็ต้องทรมานกรรมกับสิ่งที่ตนเองกระทำ”

“ยังไงครับหลวงพ่อ”

“โยมอยากรู้มัยว่า การดำเนินชีวิตของคนเราถ้าดำเนินไปตามรูปธรรม นั่นคือใจกำหนด แล้วมันก็จะเกิดสิ่งผิดสิ่งถูกตามมา นั่นถือว่าเป็นวิบากกรรม แต่ถ้าดำเนินไปเพราะกรรมบันดาล นั่นคือชะตากรรม...ชีวิตโยมก็เกือบจะฝืนชะตากรรมนะ”

“ยังไงครับหลวงพ่อ” กวินรู้สึกสงสัยอย่างจริงจังจึงตั้งคำถามดังเดิม รอยยิ้มอบอุ่นนั้นทำให้กวินเริ่มสนใจใคร่รู้ในสิ่งที่พระชราพูด ลืมข้อสงสัยที่ว่า นี่คือนโลกแห่งความเป็นจริงหรือโลกใดกันแน่ เขามาที่นี่ได้อย่างไร และการหลอมรวมร่างกันของพระชราทั้งสามเกิดขึ้นได้เพราะอะไร

“สิ่งที่โยมได้สัมผัสเมื่อออกมาถึงสถานที่แห่งนี้ มันไม่ต่างอะไรกับทางแยก

ชีวิตของคนบนโลก...ที่นี้ไม่ใช่ชนรก ไม่ใช่สวรรค์ชั้นไหน แต่เป็นสถานที่ที่ไม่ใช่ใครจะมาก็ได้ นี่แหละคือปริศนาที่อาตมาว่า...โยมนั้นได้รับพรจากสวรรค์”

“พรจากสวรรค์” กวินอุทานแล้วหันไปมองรอบตัว ซึ่งบัดนั้นฉากรอบกายนั้นเปลี่ยนแปลงไปราวกับภาพกราฟิกที่เขาเคยเห็นในภาพยนตร์แนวแฟนตาซีที่มนุษย์จินตนาการขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นทุ่งหญ้าเขียวขจี หรือทุ่งสีเหลืองอร่ามตา หรือแนวไม้อันร่มครึ้ม เมื่อเขาหันหน้ากลับมาจ้องหน้าพระซราที่นั่งนั่งราวกับหุ่นปั้น แวดตาที่เคยอ่อนโยนและทอดมองเขาด้วยความปรานี บัดนี้เปลือกตาได้ปิดลงแล้ว เขารู้สึกใจหายเหมือนต้องอยู่อย่างเดียวดาย

“โยมไม่ได้อยู่ต่อหน้าอาตมาเพียงลำพังหรอก...มีสายตาของคนที่รัก และห่วงใยโยมมออยู่ แต่อยู่กับคนละมิติ...เขาจะได้เห็น ได้รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกอารมณ์ความรู้สึกของโยม และรับรู้เรื่องราวในอดีตของโยมไปด้วย”

“ใครครับ” เขาหันซ้ายแลขวา “ไม่มีใครนอกจากทิวไม้ร่มครึ้ม

“นพวัฒน์...นพวัฒน์หลานชายผมใช้มัยครับหลวงพ่อ...เขาอยู่ไหน ผมไม่เห็นเขาเลย...เขามาที่เดียวกับผมแต่ทำไมผมมองไม่เห็นเขาเลย”

“ก่อนมาที่นี้โยมจำได้มัยว่าเกิดอะไรขึ้น” มีเพียงเสียงลอดออกมาจากหุ่นปั้น

“ผมจำได้ว่ากำลังอ่านข้อความจากกระดาษแผ่นหนึ่งที่หลานชายบอกว่าเขาเก็บมันไว้ พร้อมกับความรู้สึกผิดที่เขาทำลายมันก่อนจะถึงมือผม”

“ถ้าเขาไม่ทำลายกระดาษที่อยู่ในมือโยม และถ้าโยมทำตามคำอ้อนวอนนั้น...โยมอยากรู้มัยว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับใครบ้าง”

คำถามนั้นทำให้เขาก็มองมือตัวเอง มันไม่มีอะไรนอกจากมือเปล่าๆ

“กลับไปดูชะว่าถ้าเพียงแต่วันนั้นโยมตัดสินใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ชีวิตของคนที่ยอมรับและเขาก็รักโยมมากจะเป็นยังไง”

สิ้นเสียงร่างของพระซราก็ตกกระจายเป็นเสียงๆ ดังเกล็ดแก้วระยิบระยับต้องแสงตะวันที่สาดส่องลอดไปไม่ลงมาแล้วก็ล่องลอยหายไป เหมือนไม่เคยมีร่างของท่านมาก่อน ณ ที่สถานที่แห่งนี้